

[Herluf Rasmussen]

glæde at kunne konstatere, at det var også en opfattelse, vi havde i 1984. Jeg er selv meget indstillet på denne metode, fordi jeg har arbejdet meget med disse problemer.

Jeg har arbejdet i 27 år på Vesterbros politistation, og hovedparten af vores sager var sprutsager. Der har vi jo set mange tragiske skæbner, og vi har også set, hvordan samfundet egentlig svigtede dem, når de forlod vores lokaler. Vi kunne ikke gøre ret meget for dem ud over, at vi selv af egen drift oprettede noget, der hed Politiets Sociale Hjælpetjeneste. Vi tog hver eneste beruset fra detentionen ud til den sociale hjælpetjeneste, og vi prøvede at snakke med ham. Der var ikke fagfolk til rådighed. Det var kun autodidakte politifolk, der kunne tage sig af det.

Men dengang rejste vi spørgsmålet – og det synes jeg er noget, som man godt kan tage lidt seriøst på nu og blive ved at snakke om, selv om det koster lidt kroner og øre – om vi ikke kunne få indført et andet detentionssystem end det, der var i København. Vi talte om det allerede i 1958. Vi var kede af at skulle lægge folk ind i disse uhumske detentioner, som vi har rundt om på stationerne. Kom nu ikke op og fortæl mig, at de er forbedret meget. Det er de ikke. Jeg kender alt det dér til hudløshed.

Næ, det, vi gerne ville have, var, at de mennesker, som nu havde alkoholismen i sig, havde mulighed for at få en lægelig behandling, en hurtig lægelig indgriben, en hurtig social vejledning. Men det blev der ikke tale om, fordi lægerne ikke var så interesserede i at få indrettet detentioner på hospitalerne, der egentlig var det rette sted, for vi konstaterer jo hele tiden, at alkoholisme har noget med sygdom at gøre.

Så har man jo altså opnået det, som jeg synes er lidt tragikomisk, at man har fået lavet et fast lægetilsyn. Det faste lægetilsyn skal bare være en hjælp for politimanden til at konstatere, om nu den berusede er levende eller død. Der er ikke tale om en indsats for at køre ham ad en vej, som kan tilfredsstille ham. Det er noget, som jeg godt kunne tænke mig at få nogle realitetsdrøftelser om.

Men så kommer vi ind på, at det er noget, der koster penge, og så spørger jeg, om det er det rette tidspunkt at tage en alkoholdebat, samtidig med at landet i øjeblikket kæmper om nedskæringer, og hvad ved jeg, alle vegne. Derfor stiller jeg mig lidt tvivlende over for, om det

kan komme til andet end idealistiske erklæringer om alt det, vi gerne vil gøre for alkoholikerne.

Det kunne jeg godt tænke mig at høre en tilkendegivelse om. Starter man nemlig nedefra, laver man et eller andet dernede, sådan at de mennesker, der kommer ind og ligger en nat – uanset om det er en rig eller en fattig – når de vågner op om morgenen, ikke står alene og ikke bare får et lille kort, hvor der står: De kan henvende Dem til en psykiater, der bor et eller andet sted. Det gør de aldrig. Sådan er livet jo, men det vil man ikke forstå. Man vil hellere snakke om alle disse overbygninger. Man græmmes ved at høre den fanatisme, der ligger i kampen mod alkoholismen. I stedet for skulle man gå ind i nogle reelle – reelle – handlinger, der ikke koster ret meget. Jeg ved godt, at man så måske skal øge politistyrken en lille smule, fordi man simpelt hen må have nogle flere folk ud på gaden. Man må også kigge på de mennesker, som dingler rundt, og snakke med dem. Der er husspektaklerne. Det er passé det, at man har tid til at snakke med parterne i husspektakler, hvor det som regel er druk, der er årsagen til dem. Næ, det ordner de dér forskellige klinikker, og hvad ved jeg, hvor de mennesker aldrig kommer. Det er på åstedet, det er på gerningsstedet, det er dér, man skal være.

Der er stillet nogle dagsordener her, som hver for sig er meget interessante. Der er væsentlige ting i begge dagsordener. Der er for mig ingen tvivl om, at begge parter har de allerbedste intentioner om at løse disse problemer.

Så laves der to motiverede dagsordener for at prøve at markere en forskel mellem to grupperinger her i Folketinget. Det synes jeg altså ikke jeg kan forstå. Jeg kan ikke forstå, at man om et problem som dette ikke kan finde sammen om at lave en målrettet politik, hvor man ikke hele tiden skal skele til pengene. Man har i dag nogle beløb, som jeg synes er latterlige, til denne opsøgende kamp mod alkoholismen. Man giver til Blå Kors, man giver til Frelsens Hær osv. osv. Det er jo småbeløb. Man kan ikke lave noget for de penge. Det må man da gøre sig helt klart. Jeg tror, det er cirka 11 mio. kr., der er sat af til alkoholbekæmpelsen. Når man tænker på, hvad følgerne af det koster, er det, som om man bekæmper dem med små slangebøsser. Alkoholisme forsøger man at bekæmpe på den måde, men man vil ikke bruge noget krudt til det. Sådan er det jo.